

אריכים לחת מוקם לבריות
העולם לאכל אותו ולא להנות
מןנו כלל.

רבי ייסא הוזן דרש, כי נגע בך,
ירך יעקב - כתוב פאן כי נגע בך,
וכתווב שם (במדבר ט) כל הנגע במת
בנפש הארץ [טמא]. מה להלן
טמאה - אף פאן גם טמאה,
שטמא אותו מוקם, וממקומ טמא
אין לנו ולחותך להנות ממנו כלל.
כל שכן בمكان שקרב אותו צד
הטמאה, והותורה לא אמורה אלא
כי נגע, וכתווב ויגע בך ירכו, כמו
שנאמר שם וכל אשר יגע בו
הטמא יטהר. ברוך הרחמן שנמנ
תורה לישראל לזכות בה בעולם
הזה ובעולם הבא, שכתוב (משלי ג)
אריך חיים בימיה בשמאלת עשר
ובבוד.

והוא עבר לפניהם וישתחוו ארצה
שבע פעמים עד גשתו עד אחיו.
רבי אלעזר פתח ואמר, (שםות לד) כי
לא משתחווה לאל אחר כי ה' קנא
שמו. וכי יעקב, שהוא בחר
האבות, שנבחר חלק שלם
לקודוש ברוך הוא, והוא התקרב
אליו יותר [ס"א ונשלם לעילא ולמטה], איך
השתחווה לאותו עשו הרשות
שהוא בצד של אל אחר, מי
שסוגד לו - סוגד לאל אחר? אם
תאמר משום שאמרו, שועל
בשעתו השתחווה לו - לא כך,
שהרי עשו כמו אל אחר היה,
ויעקב לא ישתחווה לאותו צד
ולאותו חלק כלל.

(פתח רבי אבא ואמר), אלא כתוב
(שםואלה-א כה) ואמרתם מה לחוי
ואתה שלום וביתך שלום וכל
אשר לך שלום. והרי נתבאר
שאסור [ל] להקדים שלום
לרשעים, וכיון שאסור, איך
מצאו שדור אמר פסוק זה לנבל?

אשר לך שלום. וזה אתמר דאסיר (ר"א לג' ליה)

hiliah ותוקפיה (דף קעא ע"ב) ולא יכול
לאבאה לבני ריעקב. ועל דא לא בעין
למייב דוכתא לברייתא דעלמא למיכל ליה
ולא לאתאכלא כלל.

רבי ייסא סבא דרש. כי נגע בך ירכ
יעקב. כתיב הכא כי נגע בך, וכתויב
הtmp (במדבר ט) כל הנגע במת בנפש הארץ
(טמא) וגרו. מה להלן מסאבא אוף הכא נמי
מסאבא, דסאייה ההוא אטר, ומאמיר מסאבא
ליית לנו (לאחפקנו) לאתנה מניה כלל, כל
שבן באטר דקريب ההוא סטר מסאבא,
ואריתא לא קאמיר אלא כי נגע, וכתויב
ויגע בך ירכו, כמה דאת אמר, (במדבר ט) וכל
אשר יגע בו הטהר יטהר, בריך רחמנא
דיהיב אוורייתא לישראל למזבי בה בעולם
דין ובעלמא דאתי כמה דכתיב, (משל ג) אריך
ימים בימיה בשמאלת עשר ובבוד.

והוא עבר לפניהם וישתחוו ארצה שבע
פעמים עד גשתו עד אחיו. רבי
אלעזר פתח ואמר, (שםות לד) כי לא תשתחוה
לאל אחר כי יי קנא שמו. וכי יעקב דאייהו
שלימה דאבחן דאתביר חילקא שלימה
לקדשא בריך ההוא ואיהו אתביר לגביה
יתיר, (פ"א ואשיטלים לעילא ולמטה) היך סגיד ליה
לההוא רשות דעתו דאייהו בסטרא דאל
אחר, ומאן דסגיד ליה סגיד לאל אחר. אי
תימא בגין דאמרו תעלא בעדרניה סגיד ליה,
לאו הבי. דהא עשו כל אחר הוה, ויעקב
לא יסגור לההוא סטרא ולההוא חילקא
כל.

(פתח רבי אבא ואמר) אלא כתיב, (שםואלה א כה) ואמרתם
פה לחוי ואתה שלום וביתך שלום וכל
אשר לך שלום. וזה אתמר דאסיר (ר"א לג' ליה)

אלא הרי פרשוחה שאמר לקודוש ברוך הוא כדי לקשר אותו לחי, וחשב נבל שעליו אמר. במו זה (בראשית מ) וישתחו ישראל על ראש המטה, וכי אל בנו הוא השתחווה? אלא למקום השכינה ברע והשתתחווה, אף כאן והוא עבר לפניהם. מה זה והוא? זו שכינה עליונה שהיתה הולכת לפניו (בער), וזה שמייה עליונה. בין שראה יעקב, אמר, הנה זמן להשתתחות לקודוש ברוך הוא שהיה הולך עמו.

ברע והשתתחווה שבע פעמים עד גשתו עד אחיו, ולא בתוכו וישתחו לעשו. אלא בין שראה שהר הקודש ברוך הוא הולך עמו, אז השתחווה בנגדו, כדי שלא למת כבוד להשתתחות לאחר פרט לו, וככל הוא בראוי. אשרי הצדיקים שבל מעשיהם שעוזים בשביל כבוד רボם הוא, וכך שלא יסתו ימינה ושמала.

וירין עשו לקרהתו ויחבקהו ויפל על צוארו. צוארו בתוכו חסר. וישקהו ויבכו. רבי יצחק אמר, (ישעה נ) והרשעים בהם נגרש כי השקט לא יכול ויגרשו מימי רפש וטיט. פסוק זה נתבאר. ובברכי תורה יש כמה סודות עלינוים משלימים זה מה, והכל אchar.

והרשעים בהם נגרש כי השקט לא יוכל - זה עשו שבל מעשי ברשותם, ובחתא, שהרי בשבא יעקב אלו, מעשי לא היו בשולם. ויפל על צוארו - אחד. צוארו זו ירושלים, שהיא צוארו של כל העולם. ויפל על צוארו ולא על צוארו, משום שפעמים נחרב בית המקדש - אחד מבכל, ואחד מזרעו של עשו, שהFAIL עצמו עליו פעם עלמא. ויפל על צוארו, ולא על צוארו.

לראשיעיא, וכיון דאסיר היכי אשכחנא דדור אמר hei קרא לנבל, אלא הוא אוקמה (שמות כג) דלקדשא בריך הוא קאמיר, בגין לך שריא ליה לחי. וחשב נבל דעתליה קאמיר.

בגוננא דא (בראשית י) וישתחו ישראל על ראש המטה, וכי לגבי דבריה סגיד. אלא לאתריה דשכינטא קא ברע וסגיד, אף הכא, והוא עבר לפניהם. מי והוא, דא שכינטא עלאה דתוה אזלא קמיה (בער), ורק הוא נטירו עלאה. בגין דחמא יעקב, אמר, הוא עיון לסגדא לגביה דקדשא בריך הוא דתוה אזיל קמיה.

ברע וסגיד שבע זמנים עד גשתו עד אחיו, ולא בתוכו וישתחו לעשו. אלא בגין דחמא דהא קדשא בריך הוא אזל קמיה, בדין סגיד לקובליה. בגין דלא למיחב יקר למסגד לאחרא בר מגיה, וכלא אליו בדקא דקא עבדי בגין יקר איזהו בדקא יא. זפאיין איונן צדיקייא דכל עובדי הון יאות. זפאיין איונן צדיקייא דכל עובדי הון דלא יסתון לימינא ולשמאלא:

וירין עשו לקרהתו ויחבקהו ויפל על צוארו. צוארו בתוכו חסר. וישקהו ויבכו. רבי יצחק אמר (ישעה נ) והרשעים בהם נגרש כי השקט לא יכול ויגרשו מימי רפש וטיט, hei קרא אתмар. ומלי דאוריתא, כמה רזין עלאין אית בהו משגנין דא מן דא, וכלא חד.

והרשעים בהם נגרש כי השקט לא יוכל, דא עשו הכל עובדי בראשינו ובחיובא, דהא כד אתה לגביה דיעקב, עובדי לא הו בשלם, ויפול על צוארו, חד. צוארו דא ירושלם דאייה צוארו הכל עלמא. ויפל על צוארו, ולא על צוארו.